

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုရိုးစေ

ကြွေနှာတာတွေအားလုံး
မင်းဆီမှာ

ဝ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ခ ခ ဩ ည်

အခန်း (၁)

"သွန်းရေ၊ ဒီနေ့ သွန်းဘာသာ ပြန်တော့နော်"

"ဟင် ဘာပြုလို့လဲ"

"ကိုယ့်မှာ ကိစ္စလေး ရှိလို့ပါ"

"ဘာကိစ္စလဲ သွန်း မသိရဘူးလား"

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စပါ။ သွန်း သိစရာမလိုဘူးလေ"

သွန်းရတနာရဲ့ မျက်နှာကို စိတ်မရှည်သော အကြည့်နှင့် သက်ဦး
မောင်က ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကိုဦးမျက်နှာကြီးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"သွန်းက သိပ်စပ်စုတာကို"

"သွန်းနဲ့ ကိုဦး ကြားမှာ လျှို့ဝှက်စရာကိစ္စ ရှိသေးလို့လား"

"ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စမှာ မရှိပေမယ့် အခြားတစ်ဦးရဲ့ ကိစ္စ
ဆိုတာကို သွန်းသိခွင့်ရှိမှ သိရမှာပေါ့"

"ကိုဦးရယ်၊ အသံကလည်း မာလိုက်တာ"

သွန်းရတနာက မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်နေသော အောင်သက်ဦးကို ကြ
ည့်ပြီး မျက်နှာချိုသွေး လိုက်သည်။ ။

"ကဲပါ ကိုဦးရယ်၊ သွားစရာရှိတာ သွားနော်၊ သွန်းက တမင်ကျီစယ်တာပါ"

သူနှင့် ခြောက်လတာမျှ ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသော အောင်သက်ဦးရဲ့ မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်း သွန်းရတနာက တွေးသည်။ ။

"သွန်းအပေါ်မှာ ကိုဦး အချစ်တွေလျော့သွားပြီလား"

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် သွန်းရတနာက တွေးမိသော်လည်း နှုတ်က ထုတ်မမေးပါ။

သွန်းကို မုန်းမသွားပါနဲ့ ကိုဦးရယ်။

စိတ်ထဲက တိုးလျှိုးတောင်းပန်ပြီး အောင်သက်ဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ... သွားစရာရှိတာ သွားနော်၊ မဲ့လို့ မျက်နှာကြီး ရှစ်ခေါက်ချိုးမထားနဲ့ သွန်းအနေရ ခက်တယ်"

"သွန်း ခုတလော သိပ်စကားများ တယ်"

"အစတည်းက ဒီလိုပါပဲ ကိုဦးရယ်"

"စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ သွန်းကတစ်မျိုး"

"ကိုဦး ဘာတွေစိတ်ညစ်နေလဲ"

"ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာပေါ့"

"ကိုဦးက ပိုက်ဆံသိပ်သုံးတာကိုး၊ သွန်းပြောသားပဲ ဝင်ငွေနဲ့ လောက်အောင်နေပါလို့ "

"သွန်းရယ် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်"

အောင်သက်ဦးက ငေါက်ငမ်းလိုက်တော့ သွန်းရတနာရဲ့ မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားသည် ။ ကျောခိုင်းသွားသော အောင်သက်ဦးရဲ့ ကျောပြင်ကို ညှိုးငယ်သော အကြည့်နှင့်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာရှိသော သွန်းရတနာသည် အလွန်မှ အလှသွေးကြွယ်လှသည် ။ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော အသားအရေနှင့် သွယ်လှ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးက တင့်တယ်လှသည် ။ မည်းနက် ခက်ဝေဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်အလှကလည်း စွဲမက်စရာကောင်းလွန်းလှသည် ။

ပန်းသွေးရောင်ကြွပြီး ဖူးနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ပွင့်အာတော့မည့် နှင်းဆီဖူးသဖွယ်ပါ။ ကော့ညွတ်ကွေးပြီး နက်မှောင်သော မျက်တောင်နှင့် စိုလဲ့ရွှန်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းတွေက ကောင်းကင်ပြာထဲက ကြယ်ပွင့်လို ရွှန်းတောက်ကြည်လင်နေသည် ။

အားလုံးကို ခြုံပြီးပြောရလျှင် သွန်းရတနာသည် အလွန်ချောမွေ့ပြီး ဆွဲဆောင်မှု ကောင်းလွန်းသော မိန်းမလှလေးပါ။ ထိုမိန်းမလှရဲ့ ရင်ခွင်မှာ အောင်သက်ဦး တစ်ယောက်ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေသည် ။

အောင်သက်ဦးကလွဲလျှင် တခြား ဘယ်ယောက်ျားကိုမျှ စိတ်မဝင်စားပါ။ လာရောက်ချဉ်း ကပ်သည့် ယောက်ျားတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ စိတ်မဝင်စားပါ။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အောင်သက်ဦးက မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး သွန်းရတနာက စာရေးမလေးပါ။ အောင်သက်ဦးက အလုပ်ဝင်သည် မှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီး သွန်းရတနာက တစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးသည် ။

ယောက်ျား တော်တော်များများက စိတ်ဝင်စားနေသော သွန်းရတနာကို ရုပ်ချောအပြော ကောင်းသော အောင်သက်ဦးက လက်ဦးအောင် ချစ်

ရေးဆိုပြီး ချစ်သူဘဝရောက်အောင် ကြံစည်ဖန်တီးလိုက်သည်။ ။

ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိ၊ အလွန်ရိုးသော သွန်းရတနာက အောင်သက်ဦးရဲ့ စကားတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်သာယာခဲ့သည်။ ။ အောင်သက်ဦးကို ရူးရူးမူးမူး စွဲလမ်းနေသည်။ ။

သွန်းရတနာ ငယ်စဉ်ကပင် ဖခင်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။ မိခင်မုဆိုးမ ကြီးက သူ့ကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေး ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။ ။

မိခင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီး အပြင်ဆောင်မှာ ငှားနေကာ သူ့ဘဝကို သူရဲ နန်းကန် လှုပ်ရှားပြီး ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရသည်။ ။

ရသည့်ဝင်ငွေနှင့် သူ့တစ်ယောက်စာအတွက် လောက်ငှရုံလောက်ပင် ရှိသည်။ ။ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းနှင့် တစ်ကိုယ်တည်းသမား အောင်သက် ဦးကို မေတ္တာမျှမိသည့်အခါ အောင်သက်ဦးကို အလွန်ခင်တွယ်လာမိသည့်။ ။

သွန်းရတနာက လေးဖင့်သောခြေလှမ်းတွေနှင့် ရုံးကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ။ အောင်သက်ဦးနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ပြန်လျှင် ရုံးကားစီး လေ့မရှိပါ။ ။

သွန်းရတနာက ရုံးကားပေါ် တက်လိုက်သည်။ ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တွေနှင့် စကားပြောရင်း စောစောက အောင်သက်ဦးကြောင့် ရင်ထဲမချမ်းမြေ့ဖြစ်မှုက သက်သာသွားသည်။ ။

အဆောင်ပြန်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုးကာ မနက်က ချက်ခဲ့သော ဟင်းနှင့် ထမင်းကို စားလိုက်သည်။ ။ နံနက်စာကို ကုမ္ပဏီက ကျွေး၍ ညစာအတွက်သာ ချက်ပြုတ် စားသောက်ရသည်။ ။

ဒီနေ့ နံနက်စောစော စားသောက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော အစာကို စား

လိုက်သည်။ ။ ထပ်မံ ချက်ပြုတ်စားချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ လောကကြီးအ
လယ်မှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် ဘဝနှင့် ရပ်တည်နေရပြီဖြစ်
သော သွန်းရတနာသည် အောင်သက်ဦးအပေါ်တွင် ရှိသမျှ သံယောဇဉ်
တွေ ပုံချပြီး ချစ်နေမိပါသည်။ ။

ကိုဦးသာ ငါ့ကို စွန့်ပစ်သွားရင် ငါသေမှာ ပဲ။

အောင်သက်ဦး သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားမှာ ကို အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်

။

အခန်း (၂)

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော နေမင်းသူရသည် အပြင်မထွက်
မီ ကြေးမုံပြင်မှာ သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အရပ်မြင့်မြင့် ပခုံးကျယ်ကျယ် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော ကိုယ်
လုံးက ယောက်ျားပီသမှုကို ဖော်ပြနေသည်။ ။ ရုပ်ရည်က တည်ကြည်ခန့်
ညားနေသည်။ ။ ထူထဲသောမျက်ခုံးနှင့် မေးရိုးလေးထောင့် နည်းနည်းဆ
န့်မှုက သူ့ရဲ့ တိကျပြတ်သားသော စိတ်ဓာတ်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ။

လက်က လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်မရှည်သည့် ပုံစံနှင့်
စုတ်တစ်ချက် သတ်သည်။ ။

"ကျွတ်၊ သီဟက အမြဲ အချိန်မလေးစားဘူး"

သူနှင့် စီးပွားစပ်တူဖြစ်သော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သီဟကို
စိတ်ဆိုးမိသည်။ ။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက် လာပြီး ငါးမိနစ်တိတိ ထပ်စောင့်
သော်လည်း သီဟက ရောက်မလာသေးပါ။

တစ်ဖက်ချိန်းထားတာ အလွန်ကို လွဲချော်ကုန်တော့မည်။

မလာလည်း သူ့ကို ထားခဲ့ရုံပေါ့။

အိမ်ထဲက ထွက်ပြီး ကားဆီသို့ ခြေလှမ်းစဉ်မှာ ပဲ ခြံထဲသို့ တရကြမ်း
မောင်းဝင်လာသော သီဟရဲ့ ကားကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ ကားပေါ်ကနေ

ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဆင်းလာသော သီဟကို ခါးထောက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သီဟ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် နောက်ကျနေပြီ"

"အေးပါကွာ၊ ဟိုမှာ ချိန်းထားတာ မီတယ်မဟုတ်လား"

"လမ်းမှာ ထရပ်ဖစ်(မ) ပိတ်တာတို့ ဘာတို့ မင်း ထည့်မတွက်ဘူးလား ကြိုတင်သွားရမှာ ပေါ့"

"အေးပါကွာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်"

"ဘာလဲ၊ ဇင်ဇင်သူကြောင့် မင်းနောက်ကျတာလား"

"အေး"

"ထင်သားပဲ၊ မင်းက အလုပ်ထက် သူ့ကို အရေးပေးနေတာကိုး"

"ဒီနေ့က အရေးကြီးလို့ ပါကွာ"

"ဇင်ဇင်သူအတွက်ဆိုရင် မင်းအရေးမကြီးတဲ့ အခါများ ရှိနေလို့လား"

"ကဲပါကွာ သွားကြရအောင်"

"ငဲ့နောက်က လိုက်ခဲ့"

သီဟသည် သဘောအလွန်ကောင်းပြီး လူတကာကို လိုအပ်သည် ထက် သနားတတ်သော အကျင့်ရှိသည် ။ သီဟရဲ့ ပျော့သည့်စိတ်ဓာတ်ကို အကြောင်းသိသည့် တချို့က အခွင့်အရေးယူသည် ကို နေမင်းသူရက ကြည့်မရပါ။ ထိုထဲမှာ အဆိုးဆုံးက ဇင်ဇင်သူပါ။

ဇင်ဇင်သူသည် အလွန်လှပစွဲမက်စရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နေမင်းသူရက မကြိုက်ပါ။

ဇင်ဇင်သူသည် အသင့်အတင့် ချမ်းသာသော
အသိုင်းအဝိုင်းကဖြစ်ပြီး ငွေမက်သည် ။ သီဟကို တွယ်တာနေခြင်းက
လည်း သီဟချမ်းသာသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် နေမင်းသူရရဲ့ ခြံထဲမှ ထွက်သွားသ
ည် ။ "စွမ်း" ကုမ္ပဏီက အစုစပ်ရှယ်ယာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစည်းအဝေး
လုပ်ကာ ညှိနှိုင်းမည်မို့ သူတို့ အချိန်မီ သွားရမှာ ဖြစ်သည် ။

ထိုစည်းဝေးခန်းမှာ သွန်းရတနာက စာရွက်စာတမ်းကိစ္စ စသည် တို့
ကို စောင့်ကြပ်တာဝန်ယူ ပေးရသည် ။ လက်ထောက်မန်နေဂျာဖြစ်
သော အောင်သက်ဦးကလည်း စည်းဝေးခန်းမှာ ပါဝင်နေသည် ။

စည်းဝေးခန်းသို့ ရှယ်ယာရှင်တွေ အလျှိုလျှိုဝင်နေပါပြီ။ နေမင်းသူရ
တို့ က အချိန်မီရုံလေး တင်ပါ။ အခန်းထဲကို နောက်ဆုံးသူအဖြစ် ဝင်လို
က်ကြသည် ။ မီရုံလေးတင်မို့ နေမင်းသူရက သီဟကို လှမ်းပြီးအပြစ်တ
င်သော အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သည် ။ သီဟက သူ့ပုံစံအတိုင်း
ပြုံးစစပါ။

စီးပွားရေးလုပ်နေသော်လည်း နေမင်းသူရလောက် သီဟက လေး
လေးစားစား မရှိသည့်အတွက် သီဟကို နေမင်းသူရက အမြဲလိုလို သတိ
ပေး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေရသည် ။

စည်းဝေးခန်းထဲရောက်ပြီး နေရာယူထိုင်လိုက်သည် ။ နှစ်မိနစ်ခန့်
အကြာမှာ အစည်းအဝေး စသည် ။ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်း စာရွက်များ
ကို သွန်းရတနာက တစ်ယောက်စီရှာ၍ ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည် ။

နေမင်းသူရက သွန်းရတနာကို တွေ့စဉ်ခိုက်မှာ သံမှိုလေး သံလိုက်
တုံးကြီးကို ပြေးကပ်သကဲ့သို့ သူ့အကြည့်တွေက သွန်းရတနာ ထံက ခွာ

၍ မရအောင်ပါဘဲ။

မြင်စိုက်ခိုက်မှာ ပဲ သွန်းရတနာက သူ့ကို ဖမ်းစားလိုက်ပါသည်။ ။

"အား လှလိုက်တာ"

"ဘယ်လို မှော်အတတ်နဲ့ များ ငါ့ကို ဖမ်းစားလိုက်တာလဲ"

သတိလက်လွတ်ငေးနေမိသော သူ့ရဲ့ ခြေထောက်ကို သီဟက တို့
ပြီး သတိပေးလိုက်မှ သူ့အကြည့်ကို သွန်းရတနာရဲ့ မျက်နှာကနေ ခွာလို
က်သည်။ ။ သီဟကို ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးစေနှင့်ပါ။

အစည်းအဝေးပွဲက စတင်ပါသည်။ ။ စည်းကမ်း၊ စည်းမျဉ်းတွေနှင့်
အချိုးကျပါဝင်မည့် ရှယ်ယာတွေကိုလည်း အားလုံးသိရှိပြီး
သဘောကျကြသည်။ ။

"စွမ်း" ကုမ္ပဏီမှာ နေမင်းသူရတို့ ရှယ်ယာဝင်တွေ ဖြစ်သွားပါပြီ။ သွ
န်းရတနာကို တွေ့ပြီးနောက် နေမျိုးသီဟက စွမ်းကုမ္ပဏီနှင့် အလွန်ပ
တ်သက်ချင်နေသည်။ ။ သွန်းရတနာနှင့်လည်း ရင်းနှီးချင်နေသည်။ ။

သွန်းရတနာရဲ့ အမည်ကို သိပြီးပြီမို့ နောင်အခါ ကုမ္ပဏီသို့လာလျှင်
သွန်းရတနာနှင့် တွေ့ဆုံမည် ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ကားနှင့် သီဟကား ဘေးချ
င်းယှဉ်ရပ်ထားသည်။ ။ ကားဆီသို့ နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲလျှောက်သ
ည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ နေမင်း၊ မင်း မျက်စိတွေ ဟို သွန်းရတနာအနားမှာ ကျ
ကျန်ခဲ့ပြီလား"

"အေးကွာ တော်တော်လှတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ"

"မင်းဒီလိုလှတာတွေ မြင်ဖူးပါတယ်၊ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"အေးကွာ မပြောတတ်ပါဘူး"

"မြင်မြင်ချင်း ခိုက်သွားပြီလား"

"စိတ်ဝင်စားသွားတာတော့ အမှန်ပဲ"

"ဒါဆို ငါဖန်တီးပေးရမလား"

"နေပါစေကွာ၊ ငါ့မှာ လည်း ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရှိပါတယ်"

"ဒါဆို မင်းဘာသာပဲ ဖန်တီးလေ အကျိုးအကြောင်းလည်း ငါ့ကို ပြောဦးနော်"

"နေပါဦးကွာ၊ ခုမှ တစ်ခါပဲမြင်ဖူးသေးတာ၊ ငါ့ရဲ့ စိတ်ကိုလည်း သေ သေချာချာ ပြန်စမ်းစစ် ရဦးမယ်"

"ဒါဆို ကောင်းပြီလေ၊ ကုမ္ပဏီပြန်မှာ မဟုတ်လား"

"အင်း"

ကားကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ နေမင်းသူရရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သွန်းရတနာရဲ့ ရုပ်သွင်က တဝဲဝဲလည်နေသည် ။

"ငါ့ကို ဖမ်းစားလိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ"

"တကယ့်ကို အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှတယ်"

ဒီလို အလှမျိုးတွေကို တွေ့ဖူးခဲ့ပေမယ့် ငါမတုန်လှုပ်ဘူး၊ သူနဲ့ ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

စီးပွားရေးကိုသာ လုံးပမ်းပြီး အချစ်ရေး အချစ်ရာကို မေ့လျော့နေခဲ့ သော နေမင်းသူရရဲ့ ရင်ထဲကို အချစ်ဆိုသော အရာက ရုတ်တရက် တိုး ဝင်လာသည် ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ မသိသေးပါ။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သွန်းရတနာက သူ့အတွေးအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ထားပြန်သည်။ ။

ခက်တော့တာပဲ၊ သူ့ကြောင့် ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ သိပ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်ကိုတောင် မလုပ်နိုင်ပါလား။

ထိုနေ့က အပြင်မထွက်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း တွေးမနေချင်၍ အိမ်မှာ ထွက်လာသည်။ ။

လမ်းရောက်မှ သီဟထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ။

"သီဟ မင်းအခု ဘယ်မှာ လဲ"

"လမ်းပေါ်မှာ ပဲ"

"မင်းတစ်ယောက်တည်းလား"

"မဟုတ်ဘူး ဇင်ဇင်ပါတယ်၊ ဘာပြုလို့ လဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး"

"အကြောင်းမရှိဘဲ မင်းဖုန်းမဆက်ပါဘူး၊ ဘာလဲ ပြောလေ

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ "

"ငါတို့ ထရိတ်ဒါးက စားသောက်ခန်းမှာ ရှိမယ် လာခဲ့ပါလား"

"မလာတော့ဘူးကွာ"

"လာခဲ့ပါကွာ ငါစောင့်နေမယ် မလာရင်စိတ်ဆိုးမှာ နော်"

"အေးပါ"

ဇင်ဇင်သူနှင့် မတွေ့ချင်သော်လည်း သီဟက အတင်းခေါ်၍ သွားရသည်။ ။

"သူ့ကို ဖုန်းဆက်မိတာ မှားတာပဲ"

မတွေ့ချင်တဲ့ မိန်းမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဦးမယ်။

သီဟနှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာဆီသို့ ထွက်လာသည် ။ တမင်ပင်
နောက်ကျပြီး သွားသည် ။ သီဟတို့ ရောက်ပြီး သူ့ကို စောင့်နေကြသည်
။

"မင်းကလည်း ကြာလိုက်တာကွာ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

"ရောက်ပြီပဲကွာ"

စားသောက်ရင်းနှင့် ဇင်ဇင်သူက နေမင်းသူရကို နောက်ပြောင်လိုက်
သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုနေမင်း ကျွန်မတို့ ကို ကြည့်ပြီး အားမကျဘူးလား"

"မကျပါဘူး"

"ဟင် တစ်မျိုးကြီးပါလား"

"မင်းက ဘာလို့ အားမကျတာလဲ ပြောပါဦး"

"မင်းဘဝက ယူတောင်မယူရသေးဘူး၊ မလွတ်လပ်တာ ဖြစ်နေရ
တာပဲ"

"မလွတ်လပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ကြည်နူးစရာကွ"

"ကြည်နူးချင် မင်းဘာသာပဲ ကြည်နူးကွာ ငါသွားတော့မယ်"

"ဟာ စားပြီးတာနဲ့ လစ်ပြီလား"

"အင်း"

"ဘာလဲ တစ်ယောက်တည်း ကန်ပေါင်မှာ သွားထိုင်ပြီး သွန်းရတနာ

အကြောင်း တွေးချင်လို့ ပါ"

"ဟာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား"

သီဟက မာန်မဲခံရသည် ကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ။

နေမင်းသူရ ထွက်သွားပြီး ဇင်ဇင်သူက သီဟကို မေးသည်။ ။

"သွန်းရတနာဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"

"ကုမ္ပဏီ စာရေးမလေး တစ်ယောက်ပါ"

"ကိုနေမင်းက သူ့ကို သဘောကျနေတာလား"

"မပြောတတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်က မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ "

"ကိုကရောဟင်"

"ကိုယ်က ပြတ်သားတယ်လေ ဇင်တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်လို့ ဇင့်တစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ "

"သေချာရဲ့ လား"

"သိပ်သေချာတာပေါ့၊ မယုံရင်၊ အခုချက်ချင်းသွား လက်ထပ်မယ်လေ"

"ကိုဖေဖေက သဘောတူပါ့မလား"

"ဖေဖေက သူသဘောတူထားတဲ့ သူက လွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့ မှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒီတော့ ဇင်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာ လဲ"

"အခုတလော ဖေဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးက မကောင်းဘူး၊ သူကောင်း

ကောင်း နေကောင်းတာနဲ့ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်"

"ဧည့်ခံပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့နော်"

"အင်း အခြေအနေအရပေါ့ ဇင်ရယ်"

"ဇင်လေ ကိုနဲ့ နီးချင်လှပါပြီ"

"ကိုယ်ကရော မနီးချင်ဘဲ နေပါ့မလား ဇင်ရယ်"

"ကိုကို ဇင် စိတ်မချဘူး"

"စိတ်ချပါ ဇင်ရယ်"

အလွန်သဘောကောင်းပြီး သူ့ကို ယုံလွန်းသော သီဟကို ဇင်ဇင်သူက ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေသည်။ ။

သီဟသည် နေမင်းသူရလို မပါးနပ်ပါ။ သူ့လက်ကလေးနှင့် သာသာလေးလှည့်လိုက်ရုံနှင့် ချာချာလည်သွားသည့်သူပါ။
